

Wanda Dukalska, po mężu Nagrabięcka, ur. w 1924 naprawdę w Słonie, wg. metryki w Warszawie /ps. "Wandana"/ brała udział w konspiracji wojskowej Oddziałów AK Wilno - Śródmieście od grudnia 1942 r. i dotrwała na posterunku do 17 lipca 1944 r. Przeszła przeszkolenie sanitariuszek polowych i była aktywnym członkiem Sekcji Sanitarnej. Zajmowała się organizowaniem punktów opieki nad rannymi w mieście, przewoziła z narażeniem własnego życia rannych partyzantów z terenu do miasta. Jeden z takich punktów znajdował się w mieszkaniu jej rodziców na Krzywym Kole 8. Osobiście opiekowała się rannymi.

Niezależnie od tych obowiązków brała czynny udział jako pianistka, będąc b. studentką wileńskiego konserwatorium muzycznego im. Mieczysława Karłowicza w klasie fortepianu m. in. u prof. prof. Zofii Kerntopf Romaszkowej i Stanisława Szpinalskiego, w konspiracyjnych wieczorach literacko-muzycznych, ponieważ w jej domu na Krzywym Kole 8 w czwartki gromadziła się młodzież intelektualna, która rekrutowała się przeważnie ze środowiska uniwersyteckiego. Odbywano odczyty, prelekcje, dyskusje, poetyckie spotkania autorskie, imprezy słowno-muzyczne, połączone z koncertami fortepianowymi i występami wokalnymi.

W sierpniu 1943 r. znalazła się w bazie partyzanckiej "Kmicica" /por. Antoniego Burzyńskiego/ nad jeziorem Narocz, przywieziona z Wilna przez szefa wywiadu u "Kmicica", byłego ogniomistrza KOP w Oleszkach Michała Klewiado /ps. "Jastrząb"/ wraz z red. podch. Konstantym Szychowskim /ps. "Kurzawa"/, odtąd używając pseudonimu "Czarna", a po zdradzieckiej napaści na tę bazę oddziału sowieckiego płk. Fiodora Markowa zajmowała się organizowaniem opieki nad rannymi w Wilnie. Od jesieni 1943 r. była łączniczką Kedywu i dowództwa oddziałów partyzanckich okręgu wileńskiego AK, a podczas operacji "Ostra Brama" sanitariuszką w szpitalu polowym, zorganizowanym przez księdza Lucjana Pereświeta - Sołtana /ps. "Żniwiarz"/ w Kolonii Wileńskiej. Za ofiarną pracę w tym zakresie i odwagę została odznaczona Brązowym Krzyżem Zasługi z Mieczami przez b. komendanta obszaru wileńsko-nowogródzkiego AK "gen. Wilka" /Aleksandra Krzyżanowskiego/. 28 września 1992 r. zmarła w Warszawie jako znana malarka portrecistka i pejzażystka, pianistka i poetka, żona poety Jana Nagrabięckiego /ps. "Kukułka", "Wandal"/. Była członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków, Stowarzyszenia Kultury Europejskiej, Światowego Związku Żołnierzy AK i innych stowarzyszeń. W 1981 r. odznaczona została Złotym Krzyżem Zasługi.

